

Омиљене књиге

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Волим да читам и имам омиљене књиге. Књига „Кога се тиче како живе приче“ је најнеобичнија књига коју сам прочитала. Духовита је, занимљива, у њој има и задатака. То је књига која се разликује од осталих. Главни јунаци су приче. Оне су као жива бића која имају своје особине. Једна је размажена, друга лења, једна је причљива, једна незадовољна. У књизи је прича која није написана, прича без краја и прича која бежи. Једна прича има рупу. Највише ми се свидела прича која не уме да заврши саму себе. У њој је промаја ушла у пужеву кућицу и стално се жалила да јој је тесно. Та прича не зна како ће да се заврши, нема крај.

Ову збирку прича бих препоручила свима. Насмејала ме је и научила да треба да будем задовољна оним што имам и да прихватим себе онакву каква јесам.

Искра Лубура III₃

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Лингрен

Моја омиљена књига ове године је „Роња, разбојничка кћи“. Када читам и отворим прву страну, осећам се као да сам ушла у чаробан свет књиге. Осећам се као да сам ја лик о ком читам. Мој свет је на почетку Матисов чаробни велики замак, који замишљам са великом каменом двораном и високим кулама. Осећам се као да сам ја мала Роња која се родила када је гром уадарио у кулу коју ломи на два дела, онда као да искочим из Роње, па ускочим у неустрашивог Бирка док спасава уплашену Роњу из реке која тече ка водопаду, па из Бирка у сивог баука којих се Роња боји, док се питам да ли имам шест ногу као паук. У том чудесном свету књиге ја сам понекад тужна, па онда срећна, уплашена или насмејана. Све то се дешава у нашој медвеђој пећини, Матисовој густој шуми, прелепој широкој каменој дворани, а у ствари само у мојим мислима. Највише ми се свиђа да сам ја Роња зато што сам неустрашива, проводим цео дан у шуми, зато што у књизи могу све што не смем у правом животу.

Ова књига је занимљива јер у њој има харпија и сивих баука и узбудљива због многих необичних догађаја. Свако дете које чита ову књигу живи живот ликова из бајке. Поука ове књиге је да дете треба да слуша родитеље јер може да упадне у невољу ако ради шта оно жели. Постоје прави пријатељи иако родитељи мисле другачије. Било ми је лепо док сам читала ову књигу и препоручила бих је свакој девојчици или дечаку.

Лана Илић III₃

„Чика Фјодор пас и мачак“, Едуарда Успенски

Књига је веома занимљива, духовита и поучна. Главни лик је дечак ког су родитељи звали чика Фјодор јер је био врло озбиљан и самосталан. Он воли животиње, али се због тога стално расправљао са мамом. Тако је једнога дана отишао од куће у неко село и уживао са својим животињама. Родитељи су били забринути и свуда су га тражили. Кроз ту бригу уочили су своје грешке и схватили потребе чика Фјодора. Деци су потребни другари, пси, мачке или неки други љубимци. Потребно им је трчање и скакање.

Препоручујем вам да прочитате ову књигу и упловите у авантуре чика Фјодора и његових другара. Могу је прочитати и ваши родитељи, јер ће боље схватити потребе своје деце.

Лана Лучић III₃

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Волим да слушам приче. Кад сам био мали, мама и ја смо се такмичили у смишљању невероватних договоришта које смо једно другом причали пре спавања. Легнем у кревет, загрлим мој омиљени јастук, мама прича, а ја све замишљам. Кад она заврши, причам ја. Онда се смејемо или се плашимо, али нам увек буде лепо. И тако док не заспим. Са читањем је другачије, то ипак сам радиш, али сам и замишљаш јунаке, ситуације у које упадају, пределе у којима се то све дешава. Затвориш очи, а све видиш! Цео један свет.

За распуст сам прочитао неколико књига, иако ми се то није радило. „Чика Фјодор, пас и мачак“ ми је одмах привукла пажњу, јер и сам имам и пса и мачку. Имао сам и рибице, Луиђи и Лампоне су се звали. Мачка их је мало гњавила, али их није ловила. Умрли су, не живе дуго. Много волим животиње. Много волим и људе!

Мама је предложила да књигу читам наглас, да сви учествујемо, па се тата толико смејао да су му сузе ишле на очи. Он тако често. Чика Фјодор није неки старији човек, као што сам мислио. Није прави чика, него дечак који још не иде у школу, али зна да скува и супу и кашу и врло је самосталан. Он одлази од куће јер му мама не дозвољава да има кућног љубимца. Помислио сам – Боже, колико сам ја срећан! Љубимци пружају љубав, воле те и мазе, а лепо се и играју. Разумем чика Фјодора, али ја не бих могао да одем.

Мачку је одмах дао име, у ствари презиме – Морнаревић, јер је до сада имао пуно имена, а никад презиме. Крећу њих двојица аутобусом на село, усељавају се у напуштenu кућу. Придружује им се и пас Шарик, чупав и запуштен, али спреман да их чува. Одлучили су да буду срећни. Нису имали паре, па су морали да траже благо. Нашли су га. Сада је свако могао да купи оно што му треба. Чика Фјодор је купио трактор који иде на шницле, супу и уштипке. Морнаревић је купио краву која је душевни болесник. Шарик је хтео да штеди, а после је купио пушку. Купио је и фото апарат па је сликао све живо.

Живот на селу је био леп. Стално су нешто радили, играли се и дружили са разним животињама. Имали су и чавку која је направила гнездо на орману. Научили су и њу да говори, да би чувала кућу. Та мала сврака је потпуно слудела поштару Пећкина! И нека га је слудела, није он баш сасвим фин човек. Родитељи чика Фјодора су били очајни. Дали су оглас да је нестао и наравно да је баш поштар Пећкин то прочитао.

Чика Фјодору је било дивно на селу, просто фантастично! Било му је жао што је знао да су његови родитељи тужни. Почео је да им пише писмо. Писао им је како му је лепо, онда је наставио мачак који се жалио да му здравље није најбоље и да га боле шапе, пас је додао да му се уковрцао реп и да има више длаке него пре. Сви су писали „драги мама и тата“, па кад су родитељи прочитали писмо, пали су у несвест. Али, стварно! Прво мама, па тата. Онда нису били сигурни ко је полудео, да ли они или њихов син. Једино у шта су били сигурни је да им је живот тужан без чика Фјодора и да им недостаје. Схватили су и да му нису посвећивали пажњу онако како њему треба.

Није само важно да имаш да једеш и где да спаваш и шта да обучеш. Треба неко и да те грли и да те води на фудбал, да ти зове друштво да се играш, да те води у природу да возиш бицикли, да те пази кад се пењеш на дрво и да једе са тобом неку храну која није баш здрава и да се смејете док вас не заболи стомак. Важно је и да те тата носи на раменима иако ниси баш мали, а мама да проба на леђима, али само мало. Важно је кад дођеш кући да те сачека пас и да брзо затвориш врата да не побегне мачка, да мирише вечера и да је топло.

Ја не могу ни да замислим да спавам ван мог кревета, далеко од моје маме и мог тате, да ми мачка не легне на ноге кад ме боле од фудбала, а пас да ми не лиже нос кад ме буди за школу. Добро, буди ме и мачка, али она ми сруши играчке са стола и гласно мјауче. Ја не бих могао без моје породице. Баш се дивим чика Фјодору! Храбар је много! Али су му мама и тата били потребни кад се разболео.

И ето, чика Фјодор се вратио кући и опет нема ни пса ни мачку, али се дивно забавио и нико није настрадао. Морнаревић и Шарик ће га увек примити у кућу на селу.

Сигурно можеш да се договориш лепо са родитељима тако да будете сви срећни. Ја не бих могао да одем од куће. Не знам да скувам супу, али знам сам да узем да једем. Не знам ни да сам одем до аутобуске станице, а и не бих волео да живим на селу, можда за викенд само. Умем да причам са животињама. Али ми се свиђа како су они сви живели, што су одлучили да буду срећни и што су били срећни. Важно је да ти је лепо и да имаш свој мир, али и да имаш родитеље и да сви будете заједно.

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Лингрен

Главна јунакиња књиге је девојчица Роња, она живи у разбојничкој банди коју води њен тата. Највише воли да проводи време у шуми. Тамо се игра и открива нове ствари. Роња је у шуми упознала дечака Бирка, сина вође друге разбојничке банде. У прво време су се свађали, а њихове банде су били велики супарници. Временом су деца почела да се играју и друже. Једном када се Бирк заглавио, Роња је везала канап око себе и њега и вукла га је да га спаси. Други пут је Матис, Роњин тата, ухватио Бирка и заробио га у свом замку. Роња је допустила да је ухвати друга, Боркина банда, и онда су банде замениле заробљенике. Пошто су провели пуно времена заједно, Роња и Бирк су се договорили да буду као брат и сестра. На крају су се завађене банде помириле.

Другарство Роње и Бирка ми је показало да не треба да гледамо шта је било у прошлости, већ да гледамо шта ће бити у будућности. И да не треба да гледамо да ли је неко у истој групи као и ми већ да будемо другари.

Лана Пиља III₃

„Чика Фјодор, пас и мачка“, Едуард Успенски

Ова књига ми се највише допала зато што је јако занимљива.

Главни јунак је дечак који је побегао од куће зато што му родитељи нису дозволили да задржи мачку. Заједно са мачком отишао је у једну напуштenu кућу у селу. На путу су нашли и пса и њих троје су живели заједно. Придружила им се и једна птица. Пролазили су кроз разне ситуације које су заједнички решавали на занимљиве начине. На крају се дечак Фјодор вратио својим родитељима а пас, мачак и птица су остали у селу да чувају кућу и одржавају је док се Фјодор не врати код њих са мамом и татом.

Сваком бих препоручио ову књигу јер на један комичан начин приказује како можемо да се снађемо у разним проблемима и колико је важно пријатељство, чак и оно између животиња и људи.

Петар Пијетловић III₃

„Роња разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Мама ми често говори како је читање мудрост. Ја то нисам разумела, до скоро. За мене је то био посао. И то не баш лак. Мамине речи сам схватила тек кад сам почела да читам, сада омиљену књигу „Роња разбојничка кћи“, коју је написала Астрид Линдгрен.

Овај роман нас води, на изузетно забаван начин, кроз пуно узбуђења, учећи нас како једноставно можемо решити озбиљне проблеме. Радња приче се одвија у шуми која је, поред уобичајених дивљих животиња, настањена и разним митским бићима, опасним и необичним. То су патуљци, бауци, харпије. Нека од тих бића сам сретала у причама које сам раније читала, али сам за харпије чула тек сад. У тој шуми Роња упознаје Бирка који је син вође супарничке банде. Такав след догађаја доноси пуно узбуђења, авантура и преокрета, али нећу о томе више писати јер желим да и ви прочитате ову књигу.

На крају, рећи ћу вам још само какву сам то мудрост нашла у овој причи. Наиме, схватила сам да искрено пријатељство и љубав могу однети победу, чак и над ограничењима која наметну одрасли. И да је то све што је потребно да са земље нестане сва мржња, свако супарништво и непријатељство.

Нина Трашевић III₃